

သင်္ကေတပျဉ်းရင်

စက်ဝင် ခရေ

အခန်း (၁)

“စာပေကျမ်းဂန်တွေကျတော့ကိုယ်သင်ထားတဲ့ ပညာ၊ကိုယ့်ဝါသနာ တဲ့ ၊ အားတဲ့ အချိန်တွေကျတော့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေနဲ့ မျက်နှာခွာတယ်မရှိဘူး၊ သားကိုမေမေနားမလည်ရင်းကနေစိတ်တိုင်းမကျနိုင်ဘူး ဖြစ်လာပြီ တကယ်ပြောတာ”

ထမင်းစားပွဲထိုင်လိုက်သည် နှင့် ဒေါ်ကြည်ဖြူက စကားစသည် ။ သားအဖနှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ထိုင်လိုက်ကြပြီး ဦးဘစိုးက သားမျက်နှာကို ကြည့်ကာ ...

“ငါတို့ သားက အဲဒီလို စာကို ချစ်လို့ လူယဉ်ကျေး လူလိမ္မာလေး ဖြစ်နေတာပေါ့”

ဟု ပြော၍ ဒေါ်ကြည်ဖြူဘက် ပြန်လှည့်၍ ...

“ကဲ သား ကောင်းကောင်း စားပါကွာ၊မင်းကလည်း သူဝါသနာပါတာကိုက စာပေပဲ မဟုတ်ဖူးလား”

တိမ်ဦးလေသည် ငယ်စဉ်ကတည်းကမျက်နှာကတည်တည်၊ မျက်ခုံးကထူထူလေးတွေ တွန့်ကုပ်လျက်အပြုံးအရယ် အလွန်နည်းသည့် ကလေးအဖြစ် လူတွေ စိတ်ဝင်စားသည့် ရပ်ဝန်းတစ်ခုကနေ ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်သည် ။

မျက်နှာအနည်းငယ်ရှည်ချင်သလိုလိုရှိသည် ။ ထူပြည့်သည့်

နှုတ်ခမ်းသားတို့ က ပြာတာမဟုတ်ပေမယ့် နီညိုညစ်ညစ်နှင့် ဖြူဝင်းသည့် အသားပေါ်မှာ ထင်းနေသည်။ ။

နှာတံပေါ်သည် ။ မျက်လုံး၊ မျက်တောင်အားလုံးက ပြောလောက်စရာ ဘာမှ မရှိပါ။ နဖူးပြင်ကျယ်ပြီး ကကြီးပုံ မကျတကျမို့ ဆံပင်ကို ခပ်တိုတိုသိမ်းပြီးထားသော်လည်း အလယ်ခွဲထားသလို ဖြစ်ကာ ခပ်နွဲ့နွဲ့ပြိုဆင်းနေတတ်သေးသည်။ ။

တိမ်ဦးလေသည် တည်ကြည်သောမျက်နှာနှင့် သူ့ပုံစံကြောင့် ရင့်ရော်သလိုထင်ရသည်။ ။ ဒါပေမဲ့မချောပါဘူးလို့ မပြောနိုင်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ကြည်ဖြူကတော့ သူ့သားပဲ ယောက်ျားပီသသည် ၊ သူ့သားပဲ အချောဆုံးဟု ဂုဏ်ယူပြောတတ်သည် သာ။ သားငယ်ငယ်ကတော့ ဘယ်မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သားကို တူတန်တယ်လို့ သိပ်မထင်။

“သားနော် ချစ်တဲ့ သူတွေ့ရင် မေမေ့ကိုပြော၊ လူကြီးဆိုတာ ငယ်ရာက ကြီးလာတာ၊ သားတို့ ထက်အများကြီးပိုသိတယ်” ဟု ခဏခဏ သတိပေးနေရ၏။

နှစ်ဆယ်ကျော်အစိတ်ဖြစ်လာတော့ သားလေး တည်ငြိမ်တာကို အထင်ကြီးလာသည်။ ။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ လမ်းလျှောက်ပုံက စမတ်ကျကျ ကိုယ့်သားကို မိန်းကလေးတွေက သဘောကျ၊ သမီးရှင်တချို့က စကားစကြ။

ဒေါ်ကြည်ဖြူတို့ သဘောကျမဆုံး၊ ဂုဏ်ယူမဆုံး။

သုံးဆယ်နားကပ်လာတော့ ရင်ပူစပြုလာ၏။ ကိုယ့်သား ဣန္ဒြေကြီးနေတာ နည်းနည်းတော့ လွန် လာပြီဟု တွေးမိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထမင်းစားတုန်း မပြောပါနဲ့ ဆိုလို့ ပါးစပ်ပိတ်နေရပေမယ့် ပြောမလို့ စလိုက်ပြီးကာမှ ပြောချင်စိတ်တွေအများ အပြား ဖြစ်နေတာကို ဘယ်လိုမှ ကြာကြာမျိုသိပ်မထားချင်တော့ပေ။

သားအဖနှစ်ယောက်စားလို့ အရင်ပြီးသွားသည် ။

“မိနိုင် ဒါတွေ ပြန်မသိမ်းနဲ့ တော့၊ ရေခဲ သေတ္တာထဲမှာ နံတယ်သိလား”

“ဟုတ်”

“နင့်အစ်ကိုလေး ညလယ်စာအတွက် ဒီနေ့ဘာမှ လုပ်မထားနဲ့ နော်၊ မြင်းခွာရွက်လေးပဲ ရေဆေးပြီးစည်းထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီဖြူ”

မှာ စရာရှိတာမှာ ပြီး ရှေ့ကိုလိုက်ထွက်ခဲ့သည် ။ သားအဖနှစ်ယောက်က ဧည့်ခန်းမှာ သေချာစိတ်ပြီး လှလှပပပြင်ပေး ထားသည့် သရက်သီးမှ ညှို့ကိုစားလျက် . . .

“မင်း သိလား သား၊ မင်းအမေက မင်းကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စိတ်ကူးရှိနေတာကွ”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီလိုပြောမလို့ ပတ်ပျိုးနေတာ”

ခြေလှမ်းကိုပိုသွက်လိုက်ပြီးနှစ်ယောက်စလုံး၏ ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်မိသည် ။ခက်ရင်းလေးနဲ့ ကောက်ယူပြီးသရက်သီး တစ်စိတ်ကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ရင်း တိမ်ခွီးက ပြုံးသည် ။

စိတ်ပျက်ငြင်းဆန်မည့် ပုံမရှိသည့် မျက်နှာကို လှမ်းမြင်ကာ ဒေါ်ကြည်ဖြူက အားတက်သရောနှင့် . . .

“သမီးကညာအခါမလင့်ဆိုတဲ့ စကားကိုသားရှင်ကသုံးလို့ မရပေမယ့်ယောက်ျားလေးလည်း အချိန်အခါအရွယ်ဆိုတာရှိတာပဲသားရယ်၊ သားကိုမေမေခနဲကပြောနေတာအဲဒါပဲ၊စီးပွားရေးလည်း မိဘကကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းရှိတယ်၊ ဆောက်လုပ်ရေး၊ အိမ်ပို့အင်ပို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်နိုင်နေသားနဲ့ ကိုယ်နဲ့ လုံးဝမနီးစပ်တဲ့ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအလုပ်ကိုပဲ သားလုပ်ခဲ့တယ်”

“မနီးစပ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တာ အဆင်ပြေနေတာပဲ မေမေ”

“ဒီလောက်ငွေတွေထည့်ပြီး ဒီလောက်ပြန်ရတာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

ဆိုသည့် စကားက လျှာပေါ်မှာ ချက်ချင်း ပလုံစီလာပေမယ့် မပြောဖြစ်။

ထို့ပြင် သားဖြစ်သူ၏ စိတ်ကို သူမ မသိဘဲနေမလား၊ စီးပွားရေးလုပ်နေပေမယ့် ဘယ်လောက်ရင်းလိုက်ရင်ဘယ်လောက်ပြန်မြတ်မလဲဆိုပြီး တွက်ချက်တာမျိုးမဟုတ်။

သူ့စိတ်ကူး၊ သူ့ခံယူချက်နှင့် ထင်သလိုလုပ်နေတာမျိုးဖြစ်သည် ။ ဒါကိုပြောတော့ ဖအေဖြစ်တဲ့ သူက အပြုံးမပျက်...

“လုပ်ပါစေကွာ ဒီပြင် သားယောက်ျားလေးတွေလို အလကား သုံးဖြုန်းနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်သားစည်းကမ်းရှိတာကိုယ်တို့ သိတာပဲ၊ သူလုပ်နေတာအကျိုးအမြတ်နည်းပေမယ့်အရှုံးလည်း မရှိသေးပါဘူး၊ရှုံးခဲ့ရင်တောင်မှ သူဝါသနာပါလို့ ဇောက်ချလုပ်နေတာကိုနေပါစေကွာ၊ သားကတစ်ဦးတည်းသောသား၊ နှစ်ဖက်ဘိုးဘွားအမွေတွေနဲ့ အသုံးအစွဲမှားတာလောက်နဲ့ မွဲမသွားနိုင်ပါဘူး၊ဖြုန်းပစ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အသုံးနဲ့ ဖြုန်းကို သားက နားလည်ပါတယ်ကွ”

သားအဖ နှစ်ယောက် နားလည်မှုတွေရှိနေလိုက်တာ ဘယ်ကမှ ဝင်ပြောထောက်ပြလို့ မရ။ ခုလည်း အဓိက ပြောချင်တာ ဒီကိစ္စ မဟုတ်ပါ။

မိဘတို့ ဝတ္တရားအတိုင်းစီစဉ်ပေးသင့်တာကို စီစဉ်ဖို့ မှာ ကိုယ့်သားက လူပျိုဖြစ်နိုးကလေးအရွယ်မဟုတ်တော့ ဆရာလုပ်ရတာလည်း ခက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြောရခက်နေဆဲ...

“ကျွန်တော်လည်း ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ မေမေ၊ တစ်နေ့နေ့မှ အိမ်ထောင်ပြုကြရမှာ ပဲဆိုတာကိုသိပေမယ့် ကိုယ် သဘောကျ မြတ်နိုးတာကို တကယ်တွေ့မှ ပဲ...”

“ဖြစ်ရလေ သားရယ် ကလေးမဟုတ်လို့ ပူနေရတာပေါ့၊ သားသဘောကျ မြတ်နိုးတာကို တွေ့ဖို့ ဆိုတာ ဒီစာအုပ်တွေ နဲ့ မျက်နှာကပ်နေတာနဲ့ တွေ့လာမှာ မှ မဟုတ်တာ။ အချို့ရှာသကားတွေ၊ အချို့ရှာ ကညာတွေတဲ့ ၊ သားက အချို့ရှာမယ့်သူလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကညာတွေဖို့ လည်း မကြိုးစားဘူး၊ ဘာမှ မှ တွေ့လာဖို့ မရှိတာ”

သရက်သီး နောက်တစ်စိတ်ကို ပါးစပ်ထဲသွင်းလိုက်ပြီး တိမ်ဦးက မျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်၍ ဝါးနေသည်။ ။ ဦးဘစိုးကတော့ အစားမပျက်၊ အပြုံးမပျက်ဘဲ ဘာမှ လည်း မပြောသေးပေ။

ဒေါ်ကြည်ဖြူက ဦးဘစိုးနေစိမ့်တာကို တစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်၏။ ။ သူ့မှာ ကျတော့ တိုက်တွန်းဖို့၊ နားချဖို့ ဝတ္တရား မရှိတဲ့ အတိုင်း။

ဦးဘစိုးကလည်း ဒေါ်ကြည်ဖြူအကြည့်ကို နားလည်နေသလို မျက်လုံးချင်းမဆုံစေဘဲ မသိသလို နေလေသည်။ ။

“အဲဒီတော့ သားရယ် သားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ မေမေ စီမံပါ

ရစေ၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အမှားတွေ့မယ်ဆိုတာ အသက်အရွယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးသား၊ ဒါမျိုးက မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရင် မှန်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုလားလက်ခံတာကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တာ မေမေ”

“နှလုံးသားတစ်ခုတည်းနဲ့ လည်း မှန်ဖို့ ခက်တယ်သား၊ စွဲလမ်းတာ၊ တပ်မက်တာ၊ ရူးသွပ်ကြတာ အားလုံးကို လူကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ လူငယ်ဖြစ်ဖြစ် ရှောင်နိုင်ဖို့ ခက်တယ်။ ကိလေသာမီးဆိုတာ အသက်အရွယ်အလိုက် လောင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မေမေရှာပေးမယ်၊ မိဘကတော့ သင့်တော်မယ်ထင်တာကို ရှာမှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့သားကို ဒါပဲယူရမယ်လို့ ဇွတ်မပြောပါဘူး၊ သားလည်း လေ့လာ၊ သဘောကျမှ မေမေက စီစဉ်ပေးမှာ ”

တိမ်ဦးမျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။ နှုတ်ခမ်းတွေ စေ့ပိတ်လျက်မျက်ခုံးထူထူနှစ်ဖက်ကတစ်ဆစ်ချိုးလုလု ဖြစ်လာသည်။

“ဒီလိုထိပြော လာပြီဆိုတော့ မင်းက သားအတွက် တွေ့ထားပြီလား”

ဦးဘစိုးက မေးလာ၏။ ‘ခုမှ မေးရသလား’ ဆိုသည့် အကြည့်စူးစူးနှင့် မျက်လုံးဝင့်ကြည့်ပြီး ဒေါ်ကြည်ဖြူက ခေါင်းညိတ်၏။

“တွေ့ထားတယ်၊ ကျွန်မက ရှင့်လိုမနေနိုင်ဘူးလေ၊ မအေဆိုတော့ ပိုပြီးပူတယ်”

“ဟာ ဟေ့ အဲဒီလို အမှတ်မယူနဲ့ လေ၊ မင်းပူသလို ငါမပူတတ်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ငါလည်း အဖေပဲကွ”

“ဟွန်း...”

ဒေါ်ကြည်ဖြူကမဲ့ချင်ချင်မျက်နှာနှင့် မျက်ဝန်းတွေရွှေ့ပစ်သည်။ သူကတော့သားကိုသူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်းပြီး တိုင်ပင်လိုက်၊ လိုက်လျောလိုက်။

ကိုယ်ကတော့မှန်စေချင်လို့ ပူရ၊ မှားမှာ စိုးလို့ ပူရ၊ ထပ်ပြောလိုက်ရလျှင် နောက်ထပ်ပူလို့ ရတာတွေ ရှိသေးသည်။

“ဒီမှာ ဖြူ ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင် တဲ့ ”

“ဘာ ...”

“စကားအဖြစ်ပြောတာ၊ ရုပ်ရည်အသင့် အတင့်နဲ့ ငွေကြေးဥစ္စာ၊ ပညာအရည်ချင်းသာရှိရင် မိန်းမဆိုတာ...”

“ပြော ... ဆက်ပြော မိန်းမဆိုတာ ဘာဖြစ်လဲ”

ပွဲကကြမ်းလာသည်။ ဒေါ်ကြည်ဖြူက ယောက်ျားဖြစ်သူကို ချစ်သည်။ လေးစားသည်။ ဒါပေမဲ့မှန်တယ်ထင်လျှင် ဘယ်တော့မှ အလျှော့ပေးခဲ့တာမရှိ။

“ဒီမှာ မိန်းမဆိုပြီး ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ဝေ့မပြောနဲ့ ၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ တိုင်းပြီးရွေးတဲ့ မိန်းမမျိုး ကျွန်မသား ရမှာ စိုးလို့ ပြောနေတာ၊ ချမ်းသာမှန်းသိလို့ ယူတဲ့ မိန်းမက ဒီယောက်ျားထက် ပိုချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားတွေ့ရင်ဖောက်ပြန်မှာ ပဲ၊ ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ် ချောနေခန့်နေရုံနဲ့ ရင်ခုန်ပြီး ကိလေသာစိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ယူတဲ့ မိန်းမကကောကိုယ့်ဘေးမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာရှိနေမလဲ၊ အဲဒီမျက်လုံးက ပိုချောတာ၊ ပိုခန့်တာပဲ လိုက်ကြည့်နေမှာ လေ”

“ပြောပါဦး ဘယ်လို မိန်းမမျိုး ကျန်သေးသလဲ”

အတည်လိုလို ခန့် သလိုလိုနဲ့ ဦးဘစိုး မေးတာကို ဒေါ်ကြည်ဖြူကလည်း ရွဲ့ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

“ကျွန်မလို မိန်းမမျိုးပဲ”

“ဪ... ”

“ရှင်မျက်နှာ ပြည်တည်တည်ကြီးကို ပြုပြင်ပြီး နားထောင်စမ်းပါ။ ကျွန်မက စကားကို တရားလွတ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘာလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြီးပြီ မဲ့မဲ့ မင်းနဲ့ စာချုပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ”

မိဘနှစ်ပါးကြားမှ တိမ်ဦး ဝေ့ကြည့်၍ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် ပွတ်ပစ်လိုက်မိသည် ။

ဒီပြဿနာ ဒီစကားတွေ ပြော၍ ဖြစ်ရခြင်းဟာ ဒါ ပထမဆုံးအရေးအခင်းပဲ ဖြစ်လာသည် ။ ထသွားရခက်၊ ထိုင်နေတော့ စိတ်ညစ်လာ၏။ ဒေါ်ကြည်ဖြူက သားဘက်ကို ပြန်လှည့်၍ ...

“ရုပ်ရည် ၊ ပညာ၊ ဥစ္စာ အကျင့်စာရိတ္တ ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်ရမယ်၊ မိဘက စေ့စပ်လက်ထပ်ပေးတာကိုပဲ ခေါင်းညိတ်နာခံတဲ့ သမီးအလိမ္မာ ... ”

“အဲဒါက မင်းပေါ့”

“ရှင်နော် ကိုစိုး”

“မေးကြည့်တာလေ၊ မင်းပဲ ကျွန်မလို မိန်းမဆို”

ဖေဖေမျက်နှာကိုကြည့်၍ စိတ်ညစ်သည့် ကြားကနေ တိမ်ဦး ပြီးလိုက်မိသည် ။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင် မေ့နေရင် ထပ်မှတ်ထားလိုက်ဦး၊ မိဘ ပေးစားတာကို နာခံတယ်ဆိုပြီးကိုယ့်ရုပ်က မိဘအားကိုးမှ ယောက်ျားရတော့မယ့်ရုပ်မျိုးဖြစ်နေရင်ကောကောင်းမလား၊ ရွန်းရွန်းစက်စက်ကြီးလှပြီး ကျီးအာသီးလို ဖြစ်နေရင်ကော . . .”

“သား မင်း ကျီးအာသီး မြင်ဖူးလား”

“ကိုစိုး ရှင် . . .”

ဦးဘစိုးက အူကြောင်ကြောင်အကြည့်နှင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ .

..

“အကောင်းမေးတာကွ၊ မင်းပြောရတာ စကားလုံးပိုပြောင်အောင်လို့ ၊ ပြီးတော့ တကယ်မြင်ဖူးမှ ခိုင်းနှိုင်းပြောတာကို သူ နားလည်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး လား ဟွန်း . . .”

ဦးဘစိုးမျက်နှာကိုကြည့်၍ ဒေါ်ကြည်ဖြူ ဒေါသဖြစ်လို့ မဆုံးနိုင်။

“ငါ့သား မမြင်ဖူးဘူး မဟုတ်လား၊ မြို့မှာ ဒါမျိုးကမြင်ဖူးဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူးကွ၊ ကျီးအာသီးဆိုတာ အဲ . . . အနီရောင် ဟုတ်တယ်နော် ဖြူ”

လှည့်မေးပြီး မျက်လုံးချင်းမဆုံခင် သားဖြစ်သူဘက် ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကာ . . .

“ဟုတ်တယ် အနီရောင်ရဲရဲကွာ၊ အပြင်ကကြည့်ရင် သိပ်လှတာ၊ အဲဒီအသီး ဘယ်လိုကြီးပါလို့ ဘယ်သူ ပြောပြော ကိုင်ကိုကြည့်ချင်တာ၊ ချိုနေလား၊ မွေးနေမလား ထင်တဲ့ သူကထင်၊ လက်နဲ့ ကိုင်ပြီး ဖျစ်ညှစ်လိုက်လို့ ကတော့ . . .”

ဦးဘစိုးက စကားရပ်ပစ်သည် ။ တကယ်မမြင်ဘူးပေမယ့် စာထဲမှာ ဖတ်ဖူးနေသည့် တိမ်ဦးကလည်း ဘာမှ မမေးဘဲ နားထောင်နေ၏။

“ဒါကိုမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တင်စားရင်မင်းမေမေနဲ့ ဘယ်တူမလဲ၊ အထဲမှာ မည်းမည်းပျော့ပျော့ကြီးကွာ၊ ပိုးကောင်တွေ ပွစိပွစိနဲ့ ”

“ပြော ရှင်ပဲ ပြောတော့ မပြောတော့ဘူး”

“ဟား ဟား ဟား”

ဒေါ်ကြည်ဖြူ ဆတ်ခနဲထရပ်တော့ ဦးဘစိုးက လက်ကိုဆွဲ၍ သူပါလိုက်ထရင်း ရယ်လေသည်။ ။

“မိန်းမကလည်း ကွာ ချစ်လို့ စမှန်းသိသားနဲ့ ၊ ဘာလဲ သားရှေ့မှာ ချောတာခံချင်လို့ လား”

ဒေါ်ကြည်ဖြူ လက်ကို ဖယ်ချလိုက်ကာ . . .

“ဒါစစရာလားကိုစိုးရဲ့ ၊ ထောင်တန်တဲ့ စကားရယ်ရင်ပေါ့တယ်၊ သားရှေ့မှာ ကျွန်မကိုလှောင်နေတာ”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ သားကိုမင်းပဲချစ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီမှာ ကိုယ်က ချစ်လွန်းလို့ ဖအေလိုတောင်နေခဲ့လို့ လား၊ သားကို ပခုံးဖက်ပြီး သူငယ်ချင်းလိုပေါင်းခဲ့တာ”

“ပေါင်းပေါ့၊ ရှင်ပဲ သဘောကောင်း မနောကောင်းကြီးလေ၊ ကျွန်မက . . .”

“တန်ဖိုးကြီးပါဗျာ၊ ကိုယ့်မိန်းမလိုဇနီးမျိုး လိုက်ရှာရင်တောင် ထမင်းထုပ်သာ သိုးသွားမယ် ရိုက်သတ်လို့ ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ရှင် . . .”

“ဟား ဟား ဟား”

မကြီးမငယ်နှင့် ပါးကို လှမ်းပုတ်တော့မလို မြောက်လာသည့် လက်

ကို ဖယ်ချပစ်ပြီး ဒေါ်ကြည်ဖြူ ပြုံးမိတော့သည်။ ။

“ပြန်ထိုင်၊ အလကားလျှောက်နောက်နေတာ၊ အဲဒါကိုယ်တို့ မိသားစု သုံးယောက်ရဲ့ ခုလိုပြောဆိုဆွေးနွေးမှုမှာ တွေမှာ စိတ်ပျက်ပြီးငြီးငွေ့ဖွယ်တွေမဖြစ်ရအောင်ကိုယ်ကစိုပြည်စေတာပါ။ မင်းပဲတွေးကြည့်ပါဦး၊ သားသမီးကိုမိဘကအိမ်ထောင်ချပေးဖို့ အစချီရတာ ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလဲ၊ ဒါမျိုးက လိုရင်းတိုရှင်း ပြောလို့ လဲ ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ‘ငါ့သား မင်းကို ငါ့မိတ်ဆွေရဲ့ သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးမလို့၊ အဲဒါကို လိုက်ကြည့်’ လို့ ပြောရအောင် လူတွေက တိရစ္ဆာန်လည်း မဟုတ်”

“တွေ့လား ပါ လာပြီ”

“လာမယ်လေ၊ မိဘဝတ္တရားရှိသည် နှင့် အညီ ဆိုတဲ့ ရှေးရိုးစဉ်လာစကားပလ္လင်ခံတာတွေက စကားလုံးလေး နည်းနည်းပြောင်းလို့ ရချင်ရမယ်၊ လမ်းကြောင်းကတော့ ဒီလမ်းကြောင်းဟောင်းကြီးပဲ၊ ကိုယ်က မင်းရဲ့ စကားကို သားငြီးငွေ့မှာ စိုးလို့ အဟွန်း”

မေမေက အမုန်းမပါသည့် မျက်စောင်းကြီးရွယ်သည်။ ။ တိမ်ဦး ပြုံးမဲ့မဲ့ကြီးနှင့် ဆိုဖာမှာ လက်ပိုက်မှီလိုက်၏။

“သားမင်းအဖေနဲ့ တော့မေမေ့စကား ဆုံးလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မေမေ လိုရင်းပဲပြောတော့မယ်၊ သားကိုမေမေသဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်တယ်၊ မေမေ့ရွေးချယ်မှုအရတော့ သားနဲ့ သင့်တော်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့သားလေ့လာပါ။ မိန်းကလေးက နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်ကတော့ကျောင်းပြီးစခပ်ငယ်ငယ်၊ အရမ်းလှပေမယ့်ပြောတာဆိုတာခေတ်မီလွန်းတော့သား သဘောကျမယ် မထင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ရွေးဖို့ စာရင်းထဲမှာ ပါတယ်ဆိုတော့ မင်းကတော့ သဘောကျတယ်ပေါ့”

ဦးဘစိုးကဝင်မေးတော့အကောင်းလား၊ ပြက်ရယ်ပြုဦးမှာ လားဆို သည့် မျက်လုံးနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ လားဆိုသည့် မျက်လုံးနှင့် ကြည့်လို က်ပြီးမှ ဒေါ်ကြည်ဖြူက ခေါင်းညိတ်၏။

“ကျတယ်၊ဝတ်စားနေထိုင်ပုံနဲ့ ချည်းဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူးမဟုတ်လား၊ သားအတွက်ထုံထိုင်းအေးစက်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုးမဖြစ်စေချင်တော့ အဲဒီလို နုနုငယ်ငယ် ချစ်စရာလေးနဲ့ ဆို အဆင်ပြေမလားလို့ ရွေးတော့ ရွေးစေချင်တယ်၊ တစ်ယောက်ကတော့ သားနဲ့ ဝါသနာချင်းတူလိမ့်မယ်၊ သူက စာရေးဆရာမလို့ ပြောတယ်”

“ဟင် . . .”

အေးစက်စက်နားထောင်နေသည့် တိမ်ဦးကိုယ်က ချက်ချင်းနွေးခနဲ ထဖြစ်လေသည် ။ စာပေဝါသနာဆိုသည့် အနုပညာစိတ်ဟာ ဝါသနာတူ ချင်းမှ သာ နားလည်နိုင်ကြမှာ ဖြစ်သည် ။ မဟုတ်လျှင် သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်ထောင်ဖက်ဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေချောမောစွာ ကြာရှည်လက်တွဲသွားဖို့ မလွယ်ပေ။

ထို့ကြောင့် စာရေးဆရာမ ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ဒေါ်ကြည်ဖြူကလည်း သိသည် ။

“အဲဒါကြောင့် မေမေကလည်း အကြီးမလေးကိုပဲ စိတ်ကူးထားတာပါ။ ဆံပင် ကျောလောက်လေးနဲ့ အသက်ကတော့ သား နဲ့ ဆို မတိမ်းမယိမ်းပဲရှိမယ်၊ မြင်တာနဲ့ ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိမယ့်ပုံ လေးမှန်း သိသာတယ်၊ အငယ်လေးလို အရမ်းမဖြူပေမယ့် တော်တော် လှတယ် သားရဲ့ ၊ စာရေးဆရာမလည်း လုပ်တယ်၊ သူ့အဖေကျန်ခဲ့တဲ့ စီး ပွားရေးလုပ်ငန်းကိုလည်း သူပဲ ဦးဆောင်နေတာ၊ မအေ ဘာမှ ပြန်မကြ ည့်ရဘူး”

“တော်တော်ကို ရွေးချယ်သင့်နေပြီ”

“ကိုစိုး”

“ဟ . . . ထောက်ခံပြန်တော့ မင်းက တစ်မျိုး”

“မခံနဲ့ ”

“မခံဘူး”

မေမေ ဒေါဖောင်းသွားတာကိုကြည့်ပြီး တိမ်ဦးလက်ပိုက်ကြည့်သည်
။ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ကာ...

“မိနိုင်”

“ရှင် အစ်ကိုလေး”

“ဒါတွေ လာသိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီရှင်”

ကိုယ် နေရာမှ ခွာတော့မလို့ အသိပေးရင်း ခွင့်တောင်းလိုက်တာ ဖြစ်သည် ။ မိနိုင် ရောက်မလာခင်ပဲသူနေရာမှ ထရပ်လိုက်သည် ။မေမေမျက်လုံးဝင့်လာပေမယ့်ဘာမှ မပြောနိုင်။ဒေါသကိုတစ်ပြိုင်တည်း မေမေ မထွက်တတ်ဘူးထင်သည် ။

သူ ကျောခိုင်းလာခဲ့တဲ့ အထိ ဖေဖေရယ်သံက ပြောချင်တာပြောပြီးမှ ကျကျနနကြီး တောင်းပန်သလို . . ။

အခန်း (၂)

“မိုးကောင်း”

“ဗျာ ဆရာ”

“မင်း မင်း ‘စာပေရွှာ’အတွက်လာတဲ့ စာတွေ ဘယ်မှာ သွားထားထားသလဲဟင်”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့၊ မင်း . . . တောက်”

ကိုမျိုးမင်းတက်ခေါက်၍ ခါးလည်း ထောက်သည် ။
နံရံကပ်မီရိုမြင့်ကြီးကခပ်ဟဟပွင့်လျက်သားနှင့် စားပွဲဘေးက
စင်ပေါ်မှာ လည်း စာမူတွေ စုပုံထပ်နေသည် ။

သူက အယ်ဒီတာတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့အယ်ဒီတာချုပ်က
လည်း ရောဂါတစ်ခုဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြားသွားနေသဖြင့် သူပဲ သုံးနေရာစလုံး
ဝင်နေရသည် ။

သူဌေးကစာပေနှင့် ပတ်သက်သမျှစာပေမျက်လုံးနဲ့ ပဲကြည့်ရမည်၊
ဆုံးဖြတ်ရမည်၊ ဒါကတစ်ချက်လွတ်ခွင့်မလွတ်နိုင်သည့် ပုဒ်မတစ်ခုဖြစ်
သည် ။ သို့သော် . . .

“အခု ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆရာ”

မိုးကောင်းက မရဲတရဲ ထပ်မေးတော့ ကိုမျိုးမင်း၏ မျက်လုံးကြီးက ဝင့်ခနဲပြန်လည်လာ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဟုတ်လား၊ အခု ငါ့ကို သူဌေးက ခေါ်နေပြီ”

“ဟင် . . .”

“မင်း ငါးလပိုင်းက ရောက်လာတဲ့ စာမူထုပ် ဘယ်မှာ ထားခဲ့လဲ”

“အဲဒါ . . .”

“တော်ပြီ”

လက်ညှိုးက ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ဝေ့ထိုးရင်းဘယ်ကိုမှ ညွှန်မပြနိုင် တော့ ကိုမျိုးမင်း ဒေါသထွက်သွားပြီး အော်ပစ်လိုက်မိသည် ။

“မသိရင် မသိဘူး မြန်မြန်ဖြေလိုက်၊ မင်းတို့ အဲဒီလို ငါ့ကို အူကြောင် ကြောင်လုပ်နေလို့ ရတယ်၊ ငါ့ကျတော့ သူဌေးရှေ့မှာ စကားမှားလို့ ရ တာ မဟုတ်ဘူး၊ တောက်. . .”

နောက်ထပ်တက်ခေါက်ပြီးခေါင်းကုတ်လိုက်သည် ။ကုတ်သည့် လ က်ကိုဆတ်ခနဲခါထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ‘ချစ်သူထံမှ ’ အမည်တပ်ထားသော စာမူကို ဖြစ်သလို ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဦးနှောက်ခြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဒီစာရေးဆရာမက တစ်မျိုး၊ ဂျစ်က န်ကန် ပြောမရ ဆိုမရ ကဲ သွားတော့ သွား. . .”

စာမူထုပ်ပေါ်ကနေ မိုးကောင်းထံ အကြည့်ရောက်ပြီး အော်ထုတ်ပစ် လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ သူ့ ခြေလှမ်းတွေက သူဌေး၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဦးတည်လာခဲ့၏။

အလူမီနီယံတံခါးကြီးကိုတွန်းဖွင့်၍ သူအထဲဝင်လိုက်သည် ။တံခါး

ကတစ်ပတ်လည်ပြီးမှ နေသားတကျ ပြန်ပိတ်သွား၏။

စာတစ်စောင်ကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်သည့် လက်မှာ ကိုင်ထားပြီး ဖတ်တာမဟုတ်ဘဲ ဓာတ်ပုံကြည့်သလို ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းများက သူ့ဆီ ဝင်လာလျက်...။

“လာ ထိုင်”

ကိုမျိုးမင်းက သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်သည် နှင့် စာကို ဖြန့်လျက်အတိုင်း လှမ်းပေးကာ ...။

“ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

ဘာစာဆိုတာ တကယ်သိချင်နေသဖြင့် ကိုမျိုးမင်းက စာကို သေချာ ယူဖတ်လေသည် ။

စာပေရွာသို့...။

ပန်ကြားအပ်ပါသည် ခင်ဗျား ...။

ကျွန်တော်သည် ‘မှော်ဆရာ’ အမည်ဖြင့် ကဗျာတွေ ရေးနေခဲ့သော ဝါသနာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည် ။ ‘တိမ်ဦး’ မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပေးပို့ခဲ့သော ကဗျာအပုဒ်ပေါင်း သုံးဆယ့်သုံးပုဒ်ရှိနေပါပြီ။ ဒီနေ့ထိ တစ်ပုဒ်မှ ရွေးချယ်မခံခဲ့ရပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ‘တိမ်ဦး’ မဂ္ဂဇင်းကြီးမှာ ပါဝင်ခွင့်ရဖို့ နေ့စဉ်အိပ်မက်တွေမက်ရင်း မျှော်လင့်နေခဲ့ရပါတယ်။ ကလေးစကားဖြင့် ပြောရပါလျှင် ကျွန်တော့်ကဗျာလောက်မကောင်းဘဲ လစဉ် ပါဝင်ခွင့်ရနေတဲ့ ဝါသနာရှင်တွေကို အားကျမိပါတယ်။ သဝန်တိုစိတ်မကောင်းခြင်းလည်း ဖြစ်မိပါတယ်။ ကိုယ့်ထက်သာလို့ မနာလိုတာမဟုတ်ပါ။ ကိုယ်ထက်မသာဘဲပါဝင်ခွင့်ရနေကြတာကို စိတ်မကောင်းပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီကဗျာက မင်းကဗျာထက် ဘယ်လိုပိုကောင်းလို့ ၊ ဘာကြော

င့် ဆိုတာ သိခွင့်ရှိပါရစေ။

ဤသို့သိပြီးလျှင် အိပ်မက်များ နှင့် ကဗျာပါဝင်ခွင့်အတွက် ဇွဲနဲပဲနဲ့ ပေးပို့ရခြင်းအလုပ်ကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပါမည်။ မဟုတ်ပါလျှင် ကျွန်တော့် ကဗျာကို ဖွင့်ဖတ်ရခြင်း၊ ဖယ်ထုတ်လိုက်ရခြင်း၊ အလုပ်တစ်ခုဟာ လစဉ် ပိုနေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ထက်သာလျှင် ဆရာခေါ်ချင်ပါသည် ။

မှော်ဆရာ

ကိုမျိုးမင်း ဖတ်နေတာကို တိမ်ဦးက စားပွဲမှာ တံတောင်နှစ်ဖက်တင်ထောက်၍ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်သည် ။ စာဖတ်ပြီး ကိုမျိုးမင်း၏ မျက်ဝန်းတွေ သူ့ထံ ပြန်ရောက်လာမှ . . .

“ဒီမှာ အဲဒီ ‘မှော်ဆရာ’ ရဲ့ ကဗျာတွေ”

“ဟင် . . .”

ကိုမျိုးမင်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဒါတွေကို ကျွန်တော် ရှာကြည့်ပြီးမှ ကိုမျိုးကို ခေါ်လိုက်တာ”

“ဒီလိုပါ သူဌေး”

“အင်း ပြော”

“လစဉ်ထည့်ဖို့ ရွေးတိုင်း လူကြိုက်များ တဲ့ ကလောင်ရှင်တွေကိုပဲ ဦးစားပေးကြည့်မိတာက ပထမအချက်ပါ”

“အင်း”

“နောက်တစ်ချက်က စာပေဆွေမျိုးလို့ ခေါ်တဲ့ တိုက်အချင်းချင်းက မျက်နှာနာရတဲ့ ဆွေမျိုးတွေကို ဖယ်ချလို့ မဖြစ်တာက ဒုတိယပေါ့။ ‘တိ

မိဦး’ မဂ္ဂဇင်းက အရမ်းနာမည်ကြီးလာတော့ ကဗျာတွေ ရာထောင်ချီပြီး ဝင်တဲ့ အထဲမှာ ...”

“တတ်နိုင်သမျှ ညီညီမျှမျှဖြစ်ပါစေလို့ ကိုမျိုးကို ကျွန်တော် မပြောခဲ့ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုမျိုးမင်း မျက်နှာပျက်သွားပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

“အဲဒီပထမအချက်တွေ၊ ဒုတိယအချက်တွေကမှန်တယ်၊ မဖြစ်မနေ ထည့်တွက်ရမှာ က တကယ့်ဝါသနာရှင်တွေ၊ ရွက်ပုန်းသီးလိုပညာရှင်တွေကို ဆွဲထုတ်စင်တင်နိုင်ဖို့ ပဲ၊ ဒီစာအုပ်တိုက်ကြီးကို ကျွန်တော် ထူထောင်တာ စီးပွားရေးသက်သက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း ကိုမျိုးတို့ သိပါတယ်”

“သိပါတယ်”

“အလုပ်လုပ်ရင် စေတနာပါကြပါ။ ကျွန်တော်လည်း စီးပွားရေးမဆန်ဘူး၊ အားလုံးလည်း ဒီအတိုင်း ပဲဖြစ်စေချင်တယ်၊ စီးပွားရေးအရ လုပ်သင့်တာကို တစ်ဝက်ထား၊ ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်တဲ့ တကယ့် စာပေအနှစ်အရသာကို ဖော်ထုတ်တည်ထောင်ကြဖို့ က တစ်ဝက်ပေါ့”

ကိုမျိုးမင်း မျက်လွှာချလျက် ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပါ။ တိမ်ဦးက စာကိုကော၊ ကဗျာတွေကိုပါ ပြန်ယူပြီး တယုတယထပ်၍ ဘေးမှာ သေချာထားလိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ ...

“ကျွန်တော် ငွေ တအားသုံးပြီး တိုက်ထဲမှာ ဝန်ထမ်းတွေ အများကြီး ချပေးထားတာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ လာသမျှစာမူတွေ၊ ကဗျာတွေကို မဖတ်နိုင်ဘူး၊ မရွေးနိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိစေချင်လို့၊ လာသမျှ တစ်ပုဒ်မှ၊ တစ်အုပ်

မှ မကျန်အောင် ဖတ်ရမယ်၊ စစ်ရမယ်၊ တကယ်တော်တာကို တကယ် ရွေးထုတ်ရမယ်၊ ဒီမှာ ကိုမျိုး...

ကိုမျိုးမင်း ဆတ်ခနဲမော့လာသည်။ ။

“စာပေတိုက်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နဲ့နဲ့စပ်စပ်လေ့ လာပြီးမှ ကျကျနန ထူထောင်တာ၊ ဒီတိုက်ထဲမှာ ခြံစောင့်ကို ထမင်းဝင်ချက်ခိုင်း ထားတာမျိုး မရှိဘူး၊ ငါးစိမ်းသည် ကို ရွှေရောင်းခိုင်းတာလည်း မပါဘူး၊ သူများ တိုက်ထက် လခတွေပိုပေးပြီး ဟန်ကြီးပန်ကြီး ထလုပ်တာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ အဲဒါကို အားလုံး နားလည်စေချင်တယ်။ တကယ်သိတဲ့ တကယ်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ သူကို နေရာတကျ ခန့်အပ်စီမံခိုင်းထားတာ၊ စာပေကို စာပေလို တန်ဖိုးထားပြီး တတ်သိနားလည်ကြတဲ့ သူတွေပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ နေရာကို ယူထားမှ တော့ အဲဒီတာဝန်ကို ဂရုစိုက်လေးစားစေချင်တယ်”

“ဒီလိုပါ သူဌေး”

ကိုမျိုးမင်းက လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီးမှ ခါးနည်းနည်းမတ်ကာ ...

“အခုက အယ်ဒီတာနှစ်ယောက်စလုံး မလာနိုင်ကြတော့ ...”

“လူမစုံတာ ဆယ့်ငါးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီကဗျာတွေ အပုဒ်သုံးဆယ်ထိ ဘေးရောက်သွားတာ ခင်ဗျားသွားတာ ခင်ဗျားမှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ပြောချင်သလား ကိုမျိုး”

“ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“မလိုချင်ဘူး၊ အဲဒီ ဒါပေမဲ့ကို ဘေးရောက်သွားတဲ့ ဝါသနာရှင်တွေက ကြားကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ဝါသနာနဲ့ အရမ်းဝေးတဲ့ နေရာက

နေ မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ အချိန်တွေ ရင်းနှီးထားခဲ့ကြတာကို ခင်ဗျားရဲ့ ‘ဒါ ပေမဲ့’ သေးသေးလေးနဲ့ ချေဖျက်လို့ မရဘူး၊ ‘မှော်ဆရာ’ ကဗျာကို ခင်ဗျားဖတ်ကြည့်မှာ ပါ၊ ဖတ်တယ်မဟုတ်လား”

အယ်ဒီတာတစ်ယောက်ကို ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး အမေးခံလိုက်ရသဖြင့် ကိုမျိုးမင်းမျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖတ်ပါတယ်”

“မကြိုက်လို့ ဖယ်ထားတာလား”

နောက်ထပ် မျက်နှာမှာ အရောင်ရင့်သွားလျက် ကိုမျိုးမင်း ခေါင်းခါ ၏။

“ကျွန်တော် နောက်ထပ် ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ၊ အယ်ဒီတာချုပ် ပြန်မရောက်ခင် ခင်ဗျားအတွက် သုံးယောက် ထပ်ကူပေးလိမ့်မယ်၊ မဂ္ဂဇင်းကဏ္ဍများ အားလုံးထောင့်စေ့ပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီလ‘စာပေရွာ’ အမေးအဖြေကဏ္ဍမှာ ‘မှော်ဆရာ’ ရဲ့ စာကို မေးခွန်းတိုတစ်ခုအဖြစ် ထည့်ပြီး အဖြေမှာ ကဗျာတွေကို ပြန်စစ်ရွေးချယ်ပြီး ‘တိမ်ဦး’ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါဝင်ခွင့်ရတော့မှာ မို့လို့ စောင့်မျှော်နေပါ’ ဆိုတဲ့ အကြောင်းထည့်ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ နောက်တစ်ခု ကျွန်တော် ပြောစရာရှိပါသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

ကိုမျိုးမင်းကတိမ်ဦးမျက်နှာကိုကြည့်ကာ ပြောမည့် စကားကို အမှားမပါရအောင် သေချာရွေး၍ သီကုံးနေသေးသည်။ ။ ပြီးမှ . . .

“စာရေးဆရာမ ‘သိမာ’က...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာသာရေး တော်တော်အယူသည်းပုံရတယ် သူဌေး၊ ယဉ်ကျေးမှုတွေ၊ လူမှုစည်းကမ်းတွေပဲ များ တယ်၊ အခုအချိန်မှာ စာပေလမ်းကြောင်းက တင်ပြဖွဲ့နွဲ့ရေးတာထက် ခံစားမှုလေးတွေပေါ်လွင်နေမှ ထိမိရုံမိမှာ မဟုတ်ဘူး လား၊ ကျွန်တော်ဖြစ်စေချင်တာက စာပေဂုဏ်လည်း မပျက်၊ ရသကိုလည်း ပေါ်လွင်စေချင်တာပါ”

“စာရေးဆရာမနဲ့ ကိုမျိုး ဆွေးနွေးကြည့်ပေါ့”

“ဆွေးနွေးပါတယ်၊ အဲဒီစာရေးဆရာမက သူရေးထားတဲ့ စာတွေနဲ့ သူပုံစံက တခြားစီပါပဲ သူဌေးရယ်။ ဝတ်လိုက်တဲ့ စကတ်အကျပ်တွေ၊ အကွဲတွေ၊ ရန်ကုန်နယ်ပိုင်းကလို့ ပြောပေမယ့် မြို့လယ်ကောင်က တကယ့်ဟော့ရှော့ပဲ၊ ဆက်ဆံရေးကလည်း ကျသေးတယ်၊ သူ့ကို ‘ခွာညို’ စာပေကနေ ခွာချလိုက်တဲ့ ထဲကနေ သူဌေးက စင်တင်ပေးလို့ နာမည်ကျော်လာခဲ့တာများ မေ့နေသလားမသိဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်စူပါကြီးလိုပဲ၊ စာထဲမှာ တော့ ကျေးဇူးတွေ၊ ကတိတွေ၊ သစ္စာတွေချည်းပဲ၊ မောက်မာ လိုက်တာပြစရာမရှိဘူး၊ သူများ အကြောင်းကို ကဲ့ရဲ့ ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်ထင်တယ် သူဌေး၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြာရှည်ထိန်းနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ နာမည်လေးရလာရင် နောက်တစ်တိုက်နဲ့ ပါသွားမှာပဲ”

တိမ်ဦးက နားထောင်နေသည် ။ စာရေးဆရာမကို သူ တစ်ခါပဲ ရင်ဆိုင်တွေ့ဖူးသည် ။ ပထမဆုံး တိမ်ဦးစာပေနဲ့ စာချုပ်တဲ့ နေ့ကပါ။ မျက်နှာမှာ ကာလာပြေပြေလေးတင်ထားပြီး ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက အချိုးကလှပသဖြင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေ ရှုံးလောက်ပါ၏။

စကားပြောသည့်ထဲမှာ ယုံကြည်ချက်တွေနှင့် ပြတ်ပြတ်တောက်
တောက်ရှိသည်။ ။ မှားမလား၊ လွန်မလား၊ ထိန်းသိမ်းပြောပုံမရှိဘဲ ဂရုမ
စိုက်တတ်တာတွေက သိသာသည်။ ။

ဒါကို သူကတော့ တကယ့်ဝါသနာရှင်တစ်ယောက်၏ စာပေမာနလို့
ပဲ မှတ်လိုက်ပါသည်။ ။

“သူဌေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထင်သလို မဟုတ်လောက်ဘူးလို့ ကျွန်တော်
ထင်တယ်”

ကိုမျိုးမင်းက သူ တွေးနေတာကို ဆက်၍ ထောက်ခံသလိုဖြစ်စေသ
ည့် စကားနှင့် ပြန်စကား ...

“သူ့ အပြောအဆိုတွေက ဘောင်လွတ်နေသလိုပဲ၊ အခု ‘ချစ်သူထံမှ’
ဆိုတဲ့ စာမူအပ်တော့ နောက်ထပ် ငါးအုပ်အတွက် စာချုပ်အသစ်ထပ်ချူ
ပ်ဖို့ သူကိုယ်တိုင် ပြောတယ်”

“အဲဒါ ကိုမျိုးကို ကျွန်တော် ပြောထားတာပဲ၊ သူ တက်လာတဲ့ စောင်
ရေအတိုင်း စာမူခတိုးပြီး စာချုပ်ဖို့ လေ၊ သူ မပြောခင် ကိုယ်က လုပ်
ပေးရမှာ ကို ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းကိုက ‘လရောင်’ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးပဲ ရောက်
လာမယ်ထင်ပြီး သူလာမှ အတူသွားမယ်လို့ ပြောနေတာပါ၊ စာရေးဆ
ရာမက အိမ်လိပ်စာမှ မပေးတာ၊ ပြီးတော့ ဒီတစ်အုပ်လာအပ်မှ
ဆယ့်ငါးအုပ်ပြည့်သွားတာ သူဌေး”

“အခု ဘာတွေအဆင်မပြေဖြစ်သွားလို့ လဲ”

“အဆင်မပြေမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းကိုက စာမူခတွေ သေချာ အတိအကျ
ပေးပြီး စာချုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့စာအုပ်နဲ့ ပက်သက်ပြီး ဆွေး

နွေးတော့ သူက ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ ”

“ပြောပါဦး”

“ထုတ်ဝေသူဘက်ကတော့ ပရိတ်သတ်အသံကို နားထောင်နေတာပဲ လေ၊ ပရိသတ် ဘာကိုတောင်းဆိုသလဲဆိုတာ စာရေးဆရာလည်း သိအောင် ပြောပြတယ်၊ ဆွေးနွေးမယ်၊ ဒါက ထုတ်ဝေသူရဲ့ အလုပ်၊ စာရေးဆရာကလည်း ဝါသနာပါတဲ့ ပရိသတ်ကို နှစ်ခုမျှကြည့်သင့်တာပေါ့ဗျာ၊ အနုပညာဆိုတာ ပရိသတ်က အရောင်တင်မှ စင်ပေါ်မှာ ပွဲလယ်တင့်မှာ ၊ ဒါလေးတော့ ဒီလိုရှိပါတယ်၊ ဒီလိုလေးလုပ်ကြည့်ပါလားလို့ ဆွေးနွေးတာ ဆရာလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ နားထောင်ကြည့်လိုက်ပေါ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စဉ်းစားလို့ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် ‘ဆောရီး’ ဒါပဲ၊ အခုတော့ ဘာမှ ကိုအပြောမခံဘူး၊ သူ့ကြည့်ရတာစာရေးနေတဲ့ လူနဲ့ မတူဘဲနဲ့ ငွေသိမ်းစားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ သူဌေးပုံပေါက်နေတာ”

တိမ်ဦးက ပြုံးလိုက်သည် ။ ကိုမျိုးကလည်း ပြောပြီးမှ သူ့စကား သူသဘောကျသလို ပြုံး၍ . . .

“ရုပ်ကတော့ အသေချောတာ၊ ဘယ်သူနဲ့ နှိုင်းရမှန်းမသိတဲ့ ဖက်စပ်မျက်နှာပဲ၊ စကားပြောကြည့်လိုက်မှ အဟွန်း...”

“ဒီလိုပါပဲ အနုပညာသမားတချို့က ဘေးလူတွေ နားမလည်နိုင်အောင် ခွကျကျ အယူအဆရှိကြတယ်”

ကိုမျိုးက ခေါင်းညိတ်သည် ။ သူတို့ သူဌေးဟာ စာရေးဆရာတွေဆို ဘယ်တော့မှ ပုတ်ခတ်ကဲ့ရဲ့ ခဲ့ဖူးတာမရှိပေ။

စကားပြောပြီဆိုရင်လည်း အထူးသဖြင့် ရည်မွန်စွာပြောသည် ။ လိုလားခြင်း၊ မလိုလားခြင်းကို မောက်မာစွာ ပြောခဲ့ဖူးတာ မရှိ။

ထို့ကြောင့် ဒီအလုပ်ကို ထလုပ်ကတည်းက တခမ်းတနား အကြီးအကျယ်ပဲဖြစ်ကာ ‘တိမ်ဦး’ စာပေဟာ စ၍ ပေါ်ထွက်လာတာနှင့် နာမည်ကျော်ခဲ့၏။

ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်းနှင့် ‘ရတနာမွန်’ ဓမ္မဝတ္ထု၊ ကာတွန်းတွေကအစ စုံသည် ။ ဤသို့ အိုးနင်းခွက်နင်း မဖြစ်ခဲ့ခြင်းသည် ရေထဲကငါးဟာ ရေထဲမှာ ပဲကျင်လည်ခဲ့၍ ဖြစ်၏။ တိမ်ဦး အမြဲပြောသောစကားတစ်ခုရှိသည် ။

‘စာ တကယ်တတ်မှ စာဖတ်ပါ’ တဲ့ ။

*

အခန်း (၃)

‘ချစ်သူထံ’ စာမူကို ဖတ်ကြည့်နေတုန်း တယ်လီဖုန်းက
မြည်လာသဖြင့် မကြည့်ဘဲယူကိုင်လိုက်သည်။ ။

“ဟလို”

“သား မေမေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ပြောပါ”

“သား ဒီနေ့ နားမယ်ဆိုပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားတာလဲ၊ မေ
မေက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ သားနဲ့ သွားမလို့ ”

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာမှန်း သူသိသည် ။
ထို့ကြောင့် စာမူဆီမှ မျက်လုံးကို ခွာလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ခပ်မတ်မ
တ်မှီလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် မေမေ နားမလို့ ဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ဒီနေ့ ဧည့်သည် တစ်ယော
က်နဲ့ တွေ့စရာရှိလို့ ဒီမှာ လာစောင့်နေတာ၊ မေမေကလည်း ဘာမှ ပြော
မထားတော့...”

“အေး သားရယ် မေမေလည်း မပြောမိဘူး၊ သား အခု အဲဒီမှာ ပြီးရင်
ပြန်လို့ ရမလား”

“ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ဧည့်သည် လည်း မလာသေးဘူး၊ နောက်ထပ် ချိန်း
မထားတဲ့ ဧည့်သည် လည်း ရောက်လာနိုင်တယ်ဆိုတော့ ဒီနေ့ မဖြစ်

တော့ဘူး မေမေ”

“အင်း အေးပေါ့ကွယ်၊ ဒါဆိုလဲ နေပါစေ၊ သား အလုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လုပ်ပါတော့”

ဖုန်းပြောနေတုန်း လရောင် ဝင်လာတာမြင်သဖြင့် မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ။

“ထိုင် ညီလေး”

လရောင်သည် ‘သံမာ’ ဆိုသော စာရေးဆရာမ၏ စာမူတွေကို ပထမဆုံး သူပဲလာပို့၊ သူနဲ့ ပဲ စာချုပ်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ။

“ကျွန်တော့်အစ်မပါ၊မမကကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ဘယ်မှ မသွားပါဘူး၊ကျွန်တော်နဲ့ ပဲ ယုံယုံကြည်ကြည် လက်တွဲလို့ ရပါတယ်”

သူလည်း ဤသို့ပြော၏။ ပြီးတော့ စာရေးဆရာမ၏ လက်ရေးဖြင့် ဒီကောင်လေးပြောသမျှကို မှန်ကန်ကြောင်း၊ သူ့ကိုပဲ အားလုံး လွှဲအပ်ထားကြောင်း စာလည်း ဖတ်ရသောကြောင့် လက်တွဲဖြစ်ခဲ့၏။

နောက်ပိုင်း စာအုပ်ထုတ်ဝေပြီး နာမည်လေးရလာတော့မှ ‘သံမာ’က ကိုယ်တိုင်ထွက်လာတာဖြစ်သည်။ ။ ဆယ့်တစ်အုပ်မြောက်စာအုပ်မှာ ဆယ့်ငါးအုပ်အတွက် စာချုပ်ဖို့ ဖြစ်လာတော့ သူမနှင့်စာချုပ်ဖြစ်ခဲ့၏။

လရောင်သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်မှ စိတ်ကူးထဲမှာ ဖျတ်ခနဲဝင်လာတာတွေကို ဖြတ်ချကာ လက်ရှိပြောစရာရှိနေတာတွေကို ပြန်စရ၏။

“ဆရာမ မပါဘူးလား ညီလေး”

လရောင်မျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားလျက် မျက်ဝန်းတွေက ချက်ချင်း

လှုပ်ရှားသွား၏။ ပြီးမှ . . .

“မမက အပြင်ထွက်တဲ့ အကျင့် သိပ်မရှိလို့ ပါခင်ဗျာ၊ ဆရာ ပြောစရာရှိတာကို ကျွန်တော်နဲ့ ပဲ ပြောလို့ ရပါတယ်”

မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးနှင့် မိန်းမချော ချောသည့် လရောင်၏ မျက်ဝန်းတွေကို တိမ်ဦးကကြည့်၍ . . .

“ဒီလိုရှိတယ် ညီလေးရ၊ လူမှုရေးဘက်ကကြည့်ပြီး တော်ရုံကိစ္စမှာ ငါ့ညီနဲ့ ပြောဆိုပြီးခဲ့ကြတာ ရှိပေမယ့် စာပေကိစ္စဆိုတာစာရေးဆရာနဲ့ ပဲ ပြောမှ ဖြစ်တာ၊ အခုက သူရေးထားတာကို ပြောချင်တာဆိုတော့ မရေးတဲ့ လူနဲ့ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး”

တိမ်ဦးက အဆင်သင့်ဖွင့်ထားသည့် စာမူကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြ၍ . . .

“စာထဲမှာ ရုံးမလွတ်နိုင်တဲ့ စာသားလေးတွေ နည်းနည်းပါနေတယ်၊ မလွတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး လွတ်ကိုမလွတ်ဘူးဆိုတာ သူ့ကို ပြောပြချင်တယ်၊ နောက်ထပ် ဘယ်လိုဟာလေးတွေကို ရှောင်သင့်တာ၊ ဘာကို နည်းနည်းလျှော့သင့်တာ နည်းနည်းပါးပါး အကြံပေးချင်တယ်”

“အဲဒါ အဆင်ပြေမှာ ပါ ဆရာ၊ စာမျက်နှာနဲ့ စာပိုဒ်ကို ရေးပေးလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် မမကို ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

တိမ်ဦးမျက်နှာ အလိုမကျဟန်တွေ ဖြတ်ပြေးသွား၏။ လရောင်မျက်နှာမှာ တောင်းပန်လိုခြင်းနှင့် အခက်အခဲတစ်စုံတစ်ရာရှိနေသော အမူအရာတွေကို သူ မြင်နေရသည် ။

‘သံမာ’ ကို သူ တွေ့ဖူးပြီးပြီ၊ သူ့ထက်ပို၍ နှစ်ကြိမ်မြင်ဖူး၊ ပြောခဲ့ဖူးခဲ့သည့် ကိုမျိုးကလည်း ဝေဖန်ခဲ့ဖူးသည် ။ သူမ၏

သွားလာဝတ်စားဟန်များမှာ အပြင်မှာ လှုပ်ရှားသွားလာရန် အခက်အခဲ ရှိနိုင်သောကျပ်တည်းမှုမျိုး ရှာမတွေ့ပေ။

အိမ်လိပ်စာမပေးဘဲ စာမူတွေပို့တော့ လရောင်၊ အကြောင်းကြီးငယ် ရှိလို့ ခေါ်တော့လည်း လရောင်၊ စာချုပ်ဖို့ ငွေယူဖို့ ကျမှ သူမ ရောက်လာ သည် ။ သက်သက် ပါဝါတွေထုတ်နေတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် တကယ့်အ ခက်အခဲတစ်ခုခုလား၊ သူ မျို့ သိပ်မထားနိုင်ဘဲ လရောင်ကို စိုက်ကြည့် ကာ . . .

“သံမာနဲ့ ညီလေးက မောင်နှမလား”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ မောင်နှမရင်းပါ”

“တစ်မျိုးမထင်နဲ့ နော်၊ စာမူတစ်ခုတည်းမှာ ပက်သက်နေကြပြီး အ တူတူရောက်လာဖူးတာမရှိလို့ မေးကြည့်တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ အနုပ ညာသမား ထင်ပေါ် လာပြီဆိုရင် ကိုယ်က မကြေညာချင်ရင်လည်း ပရိ တ်သတ်က တောင်းဆိုလာတာပဲ၊ အမေးရှိရင် အဖြေရှိရတယ်လေ၊ ကို ယ်တို့ မေးတာကို မဖြေလို့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ချီးမြှောက်အားပေးကြတဲ့ ကို ယ်ပရိတ်သတ်ရဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဥပေက္ခာကြည်ရှည်ထားလို့ တော့မရ ဘူး၊ အခု ‘တိမ်ဦး’ မဂ္ဂဇင်းရဲ့ ‘စာပေရွာ’ မှာ ‘သံမာ’ ရဲ့ လိပ်စာကို တော င်းထားကြတယ်”

“ဆရာ အဲဒါ ဒီစာပေတိုက်ရဲ့ လိပ်စာပဲ ပေးလို့ မရဘူးလားဟင်”

“ရပါတယ်၊ အဲဒီထဲမှာ စာရေးဆရာမရဲ့ လိပ်စာကို သိပါရစေဆိုတာ တွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

လရောင် မဖြေနိုင်ပါ။ မျက်နှာလေးကတော့ ငယ်ကျသွားခဲ့တာသိ သာ၏။ တိမ်ဦးက စာရွက်ဖြူတစ်ရွက်နဲ့ ဘောလ် ပင်ကို

လမ်းယူလိုက်ပြီး . . .

“ခဏစောင့်နော်၊ ဒီမှာ အကြမ်းမှတ်ထားတာတွေကို ပြန်ကူးပေးလိုက်မယ်”

ဟု ပြောကာ တခြားစာရွက်နှင့် ရေးထားတာတွေကို သေချာပြန်ကူးသည်။ ။လရောင်က ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်စောင့်နေခဲ့၏။ တော်တော်ကြာမှ ရေးလို့ ပြီးသွားကာ စာရွက်ဖြူသုံးရွက်နှင့် ထိုစာရွက်ကို ပူးတွဲညှပ်လိုက်၏။

“ရော့ ဒီထဲမှာ လက်ရေးနဲ့ ပဲ ပြန်ရေးပေးလိုက်ပါ။ တို့ ကတော့ ပြင်ဖို့ ရှိတာတွေကို အားလုံး ပြောပြထားတယ်လေ၊ သူ ပြင်နိုင်တာ မပြင်နိုင်တာကို ဒီစာရွက်မှာ ပဲ ပြန်ထည့်ပေးပါ။ ပြီးတော့ ပြင်ဆင်ချက်ကို မြန်မြန် ပြန်ပို့ပေးရင်တော့ ကျေးဇူးပဲကွာ၊ စာမူတွေက ရုံးကျတာကြာတော့ ပြီးသလောက် မြန်မြန်တင်ထားမှ ဖြစ်မှာ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ သေချာပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

လရောင်က စာရွက်တွေကိုယူ၍ သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှာ သေချာသိမ်းသည်။ ။

“ဒါနဲ့ ညီလေးက ကျောင်းသားထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒီလောက်ပဲ ဖြေချင်ပုံပေါ်ကာ လရောင်က မျက်နှာပြန်မမော့ဘဲ ထရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ”

‘ကောင်းပါပြီ’

တိမ်ဦးက လရောင် ထွက်သွားသည့် နောက်ကို လိုက်ငေးနေပြီးမှ
သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ ။

ထူးဆန်းတဲ့ မောင်နှမပါလား...။

★

အခန်း (၄)

ရပ်ကွက်နှင့် အလှမ်းမဝေးပေမယ့် တော်တော်အလှမ်းကွာပါသည်။ စိုက်ပျိုးရေးခြံကြီးတွေ၏ တစ်ဖက်မှာ ရှိနေ၏။ ထို့နောက် ဒီဘက်မှာ ချုံနွယ်တွေပိတ်နေသော တိုက်ပျက်ကြီးတစ်ခုနှင့် အလယ်မှာ ကန်စွန်းခင်းကြီးခြားကာ ဟိုဘက်မှာ တံတိုင်းမြင့်ကာထားသော ခြံကြီးတစ်ခြံ။

“အဲဒီခြံကြီးပဲ သား ရောက်ပြီ”

ဒေါ်ကြည်ဖြူ ပြောတော့ ကားစီးရတာ အလွန်ငြီးငွေ့တတ်သည့် ဦးဘစိုးက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့သွားကာ . . .

“ရောက်လို့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်က ပရာဒိုနဲ့ မလာမိလို့ နောင်တရနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိပ်မလို့ လေ၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်တာတောင် နှစ်ရေးလောက်ရနေပြီ”

“ကိုစိုးကလည်း သိပ်ပိုတာပဲ သိလား၊ ဘာမှ ဒီလောက်မဝေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးမှ တိမ်ဦးကို လှမ်းကြည့်၍ . . .

“ဟွန်းတီးလိုက် သား”

တိမ်ဦးက ဟွန်းနှစ်ချက်ဆင့်တီးလိုက်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။ ။ ၁

ဏအတွင်းမှာ ပဲ သံချပ်ကြီးတွေနှင့် ပိတ်ထားသည့် တံခါးနှစ်ချပ်က ဖွင့်
ဟသွားခဲ့၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ”

အသားမည်းမည်း ကုလားပုံပေါက်နေသော လူတစ်ယောက်က မာ
ဆတ်ဆတ်မေး၏။ တိမ်ဦး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလျက်ဘာမှ မဖြေ။ဦး
ဘစိုးကခြံစောင့်ကိုစူးခနဲကြည့်ကာဇနီးဖြစ်သူကို ပြန်ကြည့်၏။

“မင်း လာမှာ ကို ချိန်းမထားဘူးလား ဖြူ”

ဒေါ်ကြည်ဖြူလည်း မျက်နှာနည်းနည်းပျက်သွားခဲ့၏။

“ချိန်းထားတာပေါ့၊ ဟေ့ ဒီမှာ ဒေါ်ကြည်ဖြူ လာတယ်လို့ သွားပြော
လိုက်”

“ဪ . . . မှာ ထားတယ်”

ခြံစောင့်မျက်နှာကမချေငံ။မှာ ထားတာကိုသိလျက်နှင့် ဒီလိုမေးလို
က်တာကိုဒေါ်ကြည်ဖြူရင်ထဲမှာ တန့်န့်ဖြစ်နေမိ၏။ အလွန်မာနကြီးတ
တ်သော ဦးဘစိုးရင်ထဲ ဘယ်လိုနေမည်ကိုလည်း တွေးမိသည် ။

တကယ်ဆို ဒီက သမီးရှင် ဒေါ်မိုးသဲသည် သူမ၏ ဆုံးသွားပြီဖြစ်
သော အစ်ကိုကြီး၏ မဆုံစည်းလိုက်သော ပထမဆုံး ငယ်ချစ်ဦးဖြစ်သ
ည် ။

ဒေါ်မိုးသဲကို ခိုးသွားပြီးမှ မိဘချင်းမပြေလည်ဖြစ်ကာ
ကွဲကွာသွားခဲ့ကြသည် ။ အစ်ကိုကြီးဟာ ဒီရည်းစားကိုပဲ တမ်းတကာ အိ
မ်ကလူကြီးတွေ ဘယ်မိန်းမနဲ့ ပေးစားပေးစား လုံးဝ လက်မခံခဲ့ဘဲ အရ
က်တွေပဲ ဖိသောက်သည် ။

ချစ်သူကိုရှာတော့လည်း ဘယ်မှာ မှ မတွေ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ကြည်ဖြူက တက္ကသိုလ် စတက်ရသည့် အရွယ်ပဲရှိသေးသည်။ ဒေါ်မိုးသဲနှင့် ကိုစွမ့်မှာ သူမကိုယ်တိုင် ကူညီခဲ့ရတာတွေလည်း ရှိသောကြောင့် အစ်ကိုကြီး ခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်ခဲ့ပေ။

“ညီမလေး ကိုကြီးကို ကူညီနော်၊ သဲသဲကလေး သူမိဘက နာမည်ပျက်တွေရှိပေမယ့် သူက သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မေမေတို့ နှိမ်ချပြောဆိုလွှတ်လိုက်တာတွေကို ရှက်ပြီး သူ ထွက်ပြေးသွားတာ၊ လက်လှမ်းမီသမျှ ရှာပေးစမ်းပါ။ အစ်ကို ကြီးကိုချစ်ရင် ရှာပေးပါကွာ”

တမ်းတရင်းနှင့် ပဲ ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ဒေါ်မိုးသဲကို ပြန်ဆုံရတော့ ဟိုတုန်းက သံယောဇဉ်ကော အစ်ကိုကြီးမှာ ခဲ့တာတွေကိုကောသတိရပြီး တရင်းတနှီး ပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“တို့ ကကံမကောင်းပါဘူး ဖြူလေးရယ်၊ တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီပြစ်ချက်နဲ့ ပဲ ရိုးမယ်ဖွဲ့ပြီးနောက်ထပ်လူကြီးတွေပေးစားခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်နဲ့ လည်း မမြဲခဲ့ဘူး၊ သမီးနှစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ခုလပ်ပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်မိုးသဲ ပြောတာကိုကြားရတော့ ရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည်။ နာမည်ပျက်တာတွေ၊ ဘာညာတွေကို ဘေးဖယ်လိုက်ပြီး ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ယောက်ျားကိုတောင်မှ ဒီနောက်ကြောင်းတွေကို ဘာမှ သေချာမပြောပြခဲ့ဘဲ သားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးခမည်းခမက်တော်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကားက ခြံထဲကိုဝင်လာတော့ နို့စိမ်းရောင်နှစ်ထပ်တိုက်လေးဆီသို့ ဦးတည်ပြီးသားဖြစ်သွား၏။ ခြံကြီးကတော့ ကျယ်သည်။

ဒါပေမဲ့မျက်နှာစာကို သိပ်ကျယ်ကျယ်မထားဘဲ တိုက်ဆောက်ထားသဖြင့် ကွန်ကရစ်လမ်းလေးကလည်း သိပ်မရှည်။

တိုက်ကလည်း ခပ်သေးသေး၊ ပုံရိုးရိုးပဲ ဖြစ်၏။ ဦးဘစိုးက ရင်ထဲရှိ တာကို မျိုသိပ်မထားတတ်သူမို့ မျက်လုံးက ခဏအတွင်းမှာ စေ့စေ့စပ်စပ် လည်ပတ်စပ်စပ်ပြီးဖြစ်သွားလျက် . . .

“ငါ့ မိန်းမ တခမ်းတနားကြီးပြောနေလို့ ကိုယ်က ဘယ်လိုပုံကြီးများ ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရမလဲ မှတ်နေတာ”

“အခု ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဪ . . . တံတိုင်းခတ်ထားပုံကတော့ ပျံနေတာပါပဲ”

“ကိုစိုး”

“ဘာလဲ”

“ရှင်ဟာလေ လောင်းမင်းသားဆီမရောက်ဘဲ ဘိုးဘိုးနဲ့ ပဲ လမ်းဆုံး နေရတယ်ဆိုသလို သားဆီက ဘာသံမှ မထွက်ဘဲ ရှင့်အသံချည်းပါပဲ လား”

“သားဆီက အသံဘယ်ထွက်မလဲကွ၊ ပြောမရတော့အောင် အပူလုံးက ရင်ဘတ်ထိတက်ဆို့နေလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ရှင်နော်”

“ကဲ မေမေ ရောက်နေပြီ”

ကားပေါ်တီကိုအောက်သို့ရောက်သွားပြီးအထဲကနေခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ကြည်ဖြူ ပါးစပ်ပိတ်ရ၏။

“ဖြူလေးရေ လာကြ၊ ထွက်ကြိုမလို့ ဟာ ဒီမှာ လည်း အဆင်သင့်ပြင်ထားချင်တာနဲ့ ဗျာများ နေတာ သိလား”

ပန်းနုရောင် ဇာရင်စေ့လက်ပြတ်နှင့် လုံးကြီးပေါက်လှပါ။ ဆံပင်တွေ ကို နောက်တွဲဆံထုံး ထုံးထားပြီး ကျောက်ဆံထိုးကြီးကို ထိုးစိုက်ထား၏။

တိုက်ကလေးက သိပ်မဆန်းပေမယ့် အထဲမှာ တော့ ပရိဘောဂ အဆောင်အယောင်တွေက ဆန်း သစ်နေပါသည် ။ ထို့ပြင် အဖိုးတန်ပန်းချီကားတွေလည်း နံရံနှစ်ဖက်မှာ အပြည့်။

“လာပါရှင် ထိုင်ကြပါ”

သူတို့ ကို နေရာပေးပြီးသည် နှင့် သစ်သီးဖျော်ရည်တွေကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လာပို့ သည် ။ ပြီးတော့ ချောကလက်ဝေဖာတွေနှင့်။

သစ်သီးမှ လွဲ၍ သရေစာဆိုတာတွေကို မကြိုက်သော ဦးဘစိုးက တစ်ချက်ပဲကြည့်ပြီး မျက်နှာ လွဲ၏။ ထိုစဉ် အတွင်းဘက်မှ ဘောင်းဘီရှည် အနက်နှင့် အကောင်းစားစပို့ရှပ်ကို ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ မျက်နှာက ခပ်ရင့်ရင့်ပေမယ့် ဝတ်စားထားပုံကြောင့် လူငယ်တစ်ယောက် လိုနုပျိုနေ၏။

“လာ မောင်လေး မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ဟု ဒေါ်မိုးသဲက လှမ်းခေါ်ကာ . . .

“သူက သဲရဲ့ မောင်လေး ဇော်ကိုတဲ့ ၊ သမီးလေးတွေမှာ ဖအေမရှိတော့ပေမယ့် သူတို့ ဦးလေး ရှိနေတော့ အားကိုးမမဲ့ဘူးပေါ့နော်၊ မောင်လေးက သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူက မမ ပြောပြောနေတဲ့ ဖြူလေးလေ၊

ဒေါ်ကြည်ဖြူပေါ့”

သူတို့ ချင်းသိတဲ့ အကြည့်တွေတော့ ဖြစ်မှာ ပါ။ ဒေါ်မိုးသဲက အားလုံးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးတော့ ဦးဇော်ကိုက ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြပြီး “သိပြီးပါပြီ” ဟု လည်း ပြော၏။

ဦးဇော်ကိုက တိမ်ဦးကိုပဲ အကဲခတ်ကြည့်ကာ . . .

“တိမ်ဦးလေ မဟုတ်လား၊ ဒီနာမည် သိသလိုပဲ”ဟု ပြော၏။ ပြီးတော့ စဉ်းစားသလို လုပ်နေပြီး . . .

“တိမ်ဦး” ဆိုတာ စာပေတိုက်လလည်း ရှိတယ်၊ ငါ့တူက . . .”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ‘တိမ်ဦးလေ’ ပါပဲ

“ဟင် . . .”

“ဘယ်လို”

ဒေါ်မိုးသဲနှင့် ဦးဇော်ကို ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။ သို့သော် ဒေါ်မိုးသဲက ချက်ချင်း ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဖြစ်သွားကာ . . .

“ဪ . . . ဒီလိုကိုး၊ အဟွန်း . . . အန်တီက လူကြီးချင်း စကားပြောဖြစ်ခဲ့ပြီး နာမည်တောင်မှ သေချာမမေးခဲ့မိတော့ အံ့ဩသွားတာ၊ သားကို ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးနဲ့ ဆိုတာပဲ သိတာလေ၊ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်မှန်း မသိဘူး၊ ‘တိမ်ဦး’ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးက သားရဲ့ လုပ်ငန်းကိုး”

ဒေါ်မိုးသဲ၏ မျက်နှာကြီးကကျေနပ်တာနှင့်မတူဘဲငိုမဲ့မဲ့ကြီးဖြစ်နေတာနှင့်တူနေ၏။ဒေါ်ကြည်ဖြူပင်နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းက ခုခေတ် ပေါ်ပြူလာဖြစ်နေသည့် ကု

မွဏီလုပ်ငန်းကြီးတွေ၊ ဘာတွေမဟုတ်လို့ လား၊ ဒါလည်း ရှင်းပြခဲ့ပြီးပါပြီ၊ သားရဲ့ ဝါသနာဆိုတာ။

ပြီးတော့ ဟိုတုန်းကတည်းက ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်း အင်အား ဘယ် လောက်ကြီးမားထောင့်တင်း သလဲဆိုတာ ဒေါ်မိုးသဲ အသိဆုံး။

သူမနှင့် အစ်ကိုကြီး ပတ်သက်ခဲ့စဉ်ကဆို မောင်နှမနှစ်ယောက် ဖြစ် ဦးမည်။ အခုက အဘက်ဘက်မှ ရှိသမျှ အမွေအားလုံးကို ဆက်ခံမည့် တိမ်ဦးလေဟာ တစ်ဦးတည်းသောသား။

ထို့ပြင် လက်ရှိစီးပွားရေး အခြေအနေချင်းက နှစ်ဖက်ယှဉ်လည်း မိုး နဲ့ မြေလောက် ကွာသည် ။

ကိုယ်လမ်းခင်းခဲ့တာကစည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့်မဟုတ်ဘဲ သံယောဇဉ်နဲ့ ဖြစ်၏။ စေ့စပ်ဆွေးနွေးပွဲသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်၏ ရင်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်ခြင်း ကိုယ်စီဖြင့် ...

*